

Cent mil pares i criatures

"Entre aquests més de cent mil, i els més de cent mil que van eixir a les places el 17 de febrer, i els quaranta mil d'Alacant l'11 de març, i els més de cent mil que serem a València el 6 de maig, estem fent alguna cosa important. Per fi, després de tants anys de passivitat, però també de treball constant i sense escarafalls, per fi, estem construint un poble."

Cent mil pares i criatures han eixit un diumenge de primavera a les places i els camps dels municipis valencians, han omplert carrers, parcs municipals i pinedes. Era un dia de sol, i l'han passat amb alegria, els infants jugant com és el seu deure, "tenit un bon temps", com dirien en anglès, probablement pintant i escoltant música, i els adults, els pares de les criatures, els mestres i els amics, cotemplant-s'ho tot amb complença, preparant més material, acudint davant de l'entaulat a mirar-se algun espectacle, coses així que són pròpies de festes com aquesta. Era la festa de la llengua i era molt més que això també. Han dinat sobre la terra o la gespa, a l'ombra d'algun arbre amable, han continuat la festa, i després han escoltat tots el parlaments del cas. I aquestes més de cent mil persones, pares, criatures, els mestres de les escoles, els amics que els acompanyen, i amb ells els qui uns altres anys han acudit a les trobades i enguany no hi han pogut anar, són, entre tots, la millor la gent que tenim en aquest país. La millor.

Diuen: "En valencià avui i demà. No hem de renunciar, entre tots, als avanços que hem aconseguit. Hem de fer possible que el futur d'aquest país siga el de la dignitat i la convivència, el de la cohesió social, cultural i lingüística." Diuen: "Que ningú ens ignore per oblidar-nos". I no tenen por d'un futur de desgràcia: saben quina és ja la seua força, saben que no els podran ignorar. Han estat, diu la premsa, vint mil a Alboraya en la VIII Trobada d'Escoles en Valencià, i a la mateixa hora n'eren trenta mil a Alzira, i vint mil a Vilafamés i cinc mil a Gandia, i trenta mil repartits entre Santa Pola, el Campello, Ibi, Tàrbena i Benissa. I així fins a més de cent mil. Un inici de poble en marxa molt tranquil·la, la millor gent, ho torne a dir a risc de semblar més emotiu i optimista en aquesta primavera, que no analític i distant com caldria. Jo els he vist algun altre any, quan he assistit a trobades, a pesar que ja fa temps que no tinc fills en edat escolar. I reconforta el cor: és de les molt poques coses que el reconforten, al costat de tantes altres que estan sempre a punt de congelar-lo.

En aquest país dels valencians, una de les poques actituds que no enganyen, un dels pocs criteris per separar el sector civil de la ciutadania i distingir-lo dels altres, és la llengua i l'escola, i més encara la llengua a l'escola. Pregunteu a una persona què pensa sobre aquest tema, i per resposta el situareu

sense dificultat en un costat o en un altre. I tinc pocs dubtes que una mena de gent —la que està, per exemple, en o al costat de la Coordinadora d'Alumes, Pares i Professors per l'Ensenyament Públic en Valencià, o al costat de la Federació de l'Escola Valenciana—, més que una altra, representa allò que en aquesta societat tenim de més viu i actiu, més raonable, digne, civilitzat, responsable, coherent, positiu i constructiu. Perdonen la llista d'adjectius: podria fer-la més llarga. Aquesta gent, els mestres i els pares, que tant de temps ingrati dediquen a l'empresa de reconciliar la llengua, el país i l'escola, han de saber —i supose que ho saben més bé que ningú— que estan portant endavant una de les empreses més sòlides i de resultats més tangibles que s'han vist ací en molts anys. Funciona, és positiu, creix, i està ple de vida i d'alegria, què més es pot dir de tal negoci?

En aquest país on —encara i encara: i demà?— l'ensenyament en llengua pròpia es produeix com a resultat més dels esforços de pares i professors que de la mateixa administració, el que han fet i aconseguit aquests cent mil i més, aquests pares i mestres, és una cosa que s'acosta al prodigi permanent. I si ho han fet, és perquè saben quin valor té el seu projecte: ni més ni menys que "la dignitat, la convivència i la cohesió", ni més ni menys que posar els fonaments d'una pàtria, la que tenim, que sense aquesta gent es reduiria a ben poca cosa. Entre aquests més de cent mil, i els més de cent mil que van eixir a les places el 17 de febrer, i els quaranta mil d'Alacant l'11 de març, i els més cent mil que serem a València el 6 de maig, estem fent alguna cosa important. Per fi, després de tants anys de passivitat, però també de treball constant i sense escarafalls, per fi, estem construint un poble.

Joan F. Mira